

2:1-3:27 – Chemarea lui Ezechiel

Arătarea slavei Domnului este urmată de chemarea lui Ezechiel în slujba de profet. Chemarea este realizată în două etape despărțite de o perioadă de 7 zile. Prima etapă este descrisă în 2:1-3:15, iar a doua în 3:16-27. Precizăm că a doua etapă continuă cu cap.4 și 5. Iată o structură mai detaliată a acestor etape:

- A. 2:1-7 – Ezechiel este trimis la casa împietrită a lui Israel: fie că te vor asculta sau nu, să le vorbești.
- B. 2:8-3:3 – Ezechiel mănâncă sulul primit de la Dumnezeu.
- C. 3:8-11 – Ezechiel e trimis la cei împietriți din robie: nu te vor asculta, dar tu să le vorbești.
- D. 3:12-15 – Ezechiel este răpit de Duhul și dus la prinșii de război de la Tel-Abib.

7 zile de înmărmurire la Tel-Abib...

- E. 3:16-21 – Ezechiel este pus păzitor peste casa lui Israel: te vor asculta sau nu, dar tu îți vei mântui sufletul...
- F. 3:22-27 – Ezechiel trimis în vale (la câmpie), închis în casă și pierzându-și vorbirea.

Observăm două chemări verbale în slujba de profet urmate de realizarea unor acțiuni: mănucarea sulului, respectiv zborul lui Ezechiel la Tel-Abib. Acest tipar este prezent și în ultima parte a cap.3: chemarea lui Ezechiel ca păzitor al lui Israel este urmată de închiderea lui Ezechiel în casă și muțirea acestuia. Deși cele trei chemări în slujba de profet sunt asemănătoare, fiecare are elemente particulare pe care vom încerca să le evidențiem. De asemenea fiecare este urmată de o acțiune aparte: mănucarea unui sul, zborul, muțirea.

2:1-3:3 – Prima chemare și mănucarea sulului

Ezechiel este culcat cu fața la pământ înaintea Celui ce șade pe tron. Este poziția normală a unui om păcătos înaintea Celui Preasfânt. Dumnezeu putea rosti

chemarea în slujbă pe când Ezechiel era cu fața la pământ. Ezechiel putea auzi glasul și stând cu fața la pământ. Și nu oare din această poziție ar fi trebuit să primească chemarea? Nu era el robul și Yahwe stăpânul? Nu era el cel păcătos și Yahwe Cel Preasfânt? Totuși, Yahwe mai întâi îl ridică în picioare și apoi îi face chemarea. Yahwe nu-l ridică în genunchi, ci în picioare. Duhul este cel care-l întărește pe Ezechiel și acesta stă în picioare înaintea scaunului de domnie al Judecătorului întregului pământ. Cum poate un om să stea în picioare înaintea scaunului de domnie al judecătorului preasfânt? Faptul că Ezechiel STĂ în PICIOARE înaintea scaunului de domnie este o minune de neconceput. El nu stă prin puterea lui, dar stă în picioare. Dumnezeu îl împuternicește să stea în picioare, să audă glasul Celui viu și să nu moară. Aceasta înseamnă că în acel moment Ezechiel este socotit DREPT înaintea lui Dumnezeu. Duhul este cel care face posibilă apropierea relațională între Ezechiel și Yahwe. Dar chiar dacă Ezechiel e socotit drept, totuși nu era deloc straniu dacă el rămânea măcar în genunchi. Totuși Domnul vrea ca Ezechiel să stea în picioare. Ne aducem aminte că și în Cort, altarul tămâierii era destul de înalt ca Preotul să ardă tămâia stând în picioare. Dumnezeu nu vrea să umilească pe cel creat, ci vrea să îl umple cu demnitate. De asemenea, nu dorește doar o relație de tip rob-stăpân. Domnul dorește și o relație de prieten-prieten, de tată-fiu, de soț-soție. Cel care stătea de vorbă cu Moise ca un prieten, este în căutarea unui nou prieten. Moise era de mult ridicat la ceruri. El nu mai putea duce luptele care se dădeau pe pământ. Dumnezeu caută pe pământ oameni cu care să se împrietenească, care să-i înțeleagă inima și care să mijlocească. Dumnezeu nu vrea ca Ezechiel să fie paralizat și inhibat de măreția și sfințenia Sa. Domnul vrea ca Ezechiel să se poată manifesta ca prieten al Celui Preaînalt. Sfințenia lui Dumnezeu desigur impune limite clare ale manifestării în prezența Celui Preaînalt. Dar lasă loc și unei mari libertăți de manifestare. Tocmai această libertate dă autenticitate relației dintre Yahwe și cel chemat în prezența Lui. Fără această libertate, Ezechiel nu ar mai putea ofta: *Ah, Doamne, vei nimici tu și ce a mai rămas din Israel?* Această libertate minunată ce include chiar faptul de a NU fi de acord cu unele direcții ale planului lui Dumnezeu, fac posibil misteriosul act al mijlocirii. Psalmiștii sunt oameni care adesea s-au luptat în rugăciune cu însuși Dumnezeu, desigur au făcut-o nu cu răzvrătire, ci cu atitudinea smerită a robului și a celui iertat prin har. Dar au făcut acest lucru și au avut multă îndrăzneală în cererile lor și în mijlocirile lor. Au fost sinceri și autentici, liberi

să-și verse inima înaintea Domnului și Domnul a iubit și apreciat acest lucru. O astfel de relație vrea să construiască Domnul și cu Ezechiel. De aceea, înainte de a fi chemat în lucrare, Ezechiel primește puterea de a sta în picioare înaintea Celui ce șade pe tron.

Ezechiel este trimis de Dumnezeu la copiii lui Israel. Nu se duce de capul lui. Deși era din familie preoțească, nu era în responsabilitatea sa de a adresa mesaje publice de mustrare către Israel. El este chemat de Domnul și primește din partea Domnului în mod integral mesajul care trebuia rostit poporului. Iar acest fapt nu era șocant pentru Israel. Slujba profetului era recunoscută atât în Israel cât și la neamurile din jur. Era o realitate culturală a vremii, o realitate acceptată de mentalul popoarelor și de cugetul tuturor oamenilor. Lui Ezechiel nu i s-a părut că este chemat ca profet. Nu a dedus că ar trebui să fie profet și nici nu a dedus care ar fi mesajul ce trebuie transmis poporului. Israel a auzit vocea lui Dumnezeu care l-a chemat cu claritate și i-a pus în gură mesajul Domnului. Precizăm aceste lucruri pentru a sublinia particularitatea slujbei proorocului din Vechiul Testament. Și mai adăugăm că Ezechiel putea fi chemat ca profet doar pentru o perioadă scurtă de timp, după care trebuia să își continue viața ca un simplu evreu din popor. Și chiar în perioada în care era în slujba de profet nu putea rosti poporului ce voia și când voia el. El rostea poporului doar acele mesaje pe care le primea prin revelație directă de la Dumnezeu. Vom mai reveni asupra acestui subiect când vom dezvolta aplicația acestei secțiuni.

Trimiterea lui Ezechiel este la copiii lui Israel. Ieremia este pus prooroc al neamurilor. Dar Ezechiel este trimis la copiii lui Israel. Și poporul evreu este numit în aceste două capitole în mod special **Israel**. Israel înseamnă *cel ce luptă cu Dumnezeu* și evidențiază încăpățânarea acestui popor. Or în aceste capitole poporul ales este numit de atâtea ori de Dumnezeu *o casă de îndărătnici*. De la început până la final, Dumnezeu descrie poporul ca o casă de îndărătnici. El este onest cu Ezechiel. El nu-i dă speranțe false lui Ezechiel, nu-l amăgește pe Ezechiel, nu-l momește sau seduce să accepte slujba de prooroc. De la început îl încredințează că va fi o slujbă foarte grea și că rodul va lipsi aproape cu desăvârșire. Lui Dumnezeu nu-I place să ofere așteptări false. El este ONEST cu cei pe care-i cheamă în lucrare. În v.3, copiii lui Israel sunt numiți *aceste popoare îndărătnice*. De ce este folosit pluralul? Se poate avea în vedere împărățiile lui Iuda și Israel sau diferitele

seminții ale lui Israel. Într-adevăr, evreii duși în robia asiriană fuseseră deportați în zone apropiate de cei duși în robia babiloniană. Mesajul lui Ezechiel putea ajunge astfel și la urmașii evreilor deportați de Asiria. În profețiile sale Ezechiel va aminti de căderea Samariei și de soarta Israelului de Nord, dar va face și promisiuni multiple cu privire la restaurarea sa. Promisiunea restaurării nu este doar pentru Iuda, ci pentru întreg Israelul. Dumnezeu nu are în vedere doar îndărătnicia contemporanilor lui Ezechiel. Dumnezeu a făcut un legământ cu națiunea Israel și nu doar cu o generație din Israel. Toate generațiile din Israel sunt judecate ca un întreg. Dumnezeu se raportează la toată manifestarea lui Israel în istorie, de la prima generație până la cea prezentă: *ei și părinții lor au păcătuit împotriva Mea până în ziua de azi*. Tema aceasta e foarte importantă pentru cartea Ezechiel și va ridica multe întrebări și dezbateri. Ezechiel însuși va părea că se contrazice cu privire la această temă. În unele capitole insistă pe vinovăția strămoșilor lui Israel, iar în altele subliniază că fiul nu va muri din pricina păcatelor părinților. Vom dezvolta această temă mai târziu în studiul nostru. Noi doar observăm că în chemarea lui Ezechiel găsim deja temele fundamentale ale cărții. V.4-5 reprezintă laitmotivul acestor două capitole. Dumnezeu repetă aproape obsesiv în discursul Său că Israel are inima împietrită, că este o casă de îndărătnici. De asemenea repetă la fel de mult către Ezechiel următorul mesaj: *fie că te vor asculta, fie că nu te vor asculta, tu să le spui mesajul meu*. Dumnezeu repetă această idee în 2:5, 2:7, 3:7, 3:11, 3:19, 3:27. Practic aceasta este ideea centrală din chemarea lui Ezechiel: *Fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, tu spune-le cuvintele Mele! Căci sunt o casă de îndărătnici*.

Dintre toate chemările în lucrare descrise în Vechiul Testament, niciuna nu insistă așa de mult pe această temă. Moise, dimpotrivă, este încredințat că poporul îl va crede și că va reuși să scoată pe Israel din Egipt. Iosua află că Israel, ca popor în istorie, va rămâne răzvrătit, dar poate avea speranță pentru generația sa. Ieremia este înștiințat și el de împiterirea poporului la care este trimis, dar nu se insistă așa de mult pe această temă. La Ieremia apar alte noutăți: chemarea de a fi prooroc al neamurilor etc. Isaia este încredințat că poporul nu va primi cuvintele sale. Mai mult decât atât, se insistă că mesajul său chiar va amplifica împietrirea din inima poporului. Totuși acest lucru vizează doar prima fază a lucrării sale. Isaia poate avea speranță pentru a doua fază a lucrării sale când *o sămânță sfântă se va naște*

iarăși din poporul acesta (vezi Isaia 6:11-13). Isaia întreabă: *Până când va dura împietrirea?* Și i se răspunde: *Pâna la pustiirea țării...apoi popoul va renaște.* Și așa a fost: Israel s-a împietrit până a fost pustiit de invazia lui Sanherib. Dar apoi Ezechia și rămășița din Ierusalim s-a smerit și poporul a renăscut. Isaia poate și el avea speranță. Nici lui Ieremia nu i se spune de la început că poporul nu va asculta. De aceea, în prima fază a lucrării el mijlocește în speranța că va putea opri judecata lui Dumnezeu asupra Ierusalimului. Ezechiel e diferit din acest punct de vedere. Mai mult decât tuturor celorlalți profeți li se spune că Israel este împietrit, dar și că va rămâne împietrit (vezi 3:7) fără i se dea vreun licur de speranță cu privire la vreo renaștere spirituală pe care el o va prinde în timpul vieții sale. Dar Ieremia nu a proorocit în aceeași perioadă cu Ezechia. Nu trebuia Ieremia să primească o înștiințare similară în chemarea în lucrare? Nu neapărat, căci Ieremia avea și funcția de prooroc al neamurilor (neamuri care vor recunoaște mesajul său) și el a proorocit și în timpul lui Iosia când au mai avut loc tresăriri spirituale în Israel. Ezechia proorocește mai târziu (după ce Iosia e mort de ani buni) și e trimis doar la casa lui Israel. El nu avea să vadă nici măcar mici sau scurte renașteri spirituale ale lui Israel. Lucrarea lui Ezechiel avea să fie expusă doar împietririi lui Israel. Moise a avut harul să vadă măcar o perioadă în care Israel ca națiune s-a încrezut în Domnul. Isaia s-a putut bucura când Ezechiel și rămășița au revenit în ascultare. Ieremia s-a bucurat de reforma lui Iosia și de recunoaștere din partea Neamurilor. Ezechiel însă e singurul condamnat să vadă doar împietrirea celor la care este trimis. De aceea, lui, mai mult decât celorlalți profeți, i se spune de la început: *fie că te vor asculta, fie că nu, spune-le cuvintele Mele, căci sunt o casă de îndărătnici!* Ne dăm seama în cele din urmă că destinul fiecărui prooroc sau om al lui Dumnezeu a fost modelat de starea spirituală a lui Israel când acesta a fost trimis în istorie. Până acum Ieremia era de departe omul durerii. Și Ieremia rămâne pe primul loc din acest punct de vedere, căci el este în Ierusalim când are loc distrugerea Templului și a cetății. Ezechiel e departe. Totuși destinul lui Ezechiel pare să aibă o durere unică pe care nu a cunoscut-o nici măcar Ieremia. Ezechiel pare a fi singurul profet care este expus doar împietririi celui la care este trimis. El nu gustă nici la început, și nici la final, măcar un strop de speranță și bucurie prin schimbarea (chiar de scurtă durată) a celor cărora le transmite mesajul.

Ezechiel e numit fiu al omului. De fapt, pe tot parcursul cărții este numit fiu al omului (ben-adam – fiu al lui Adam). Este un fapt unic în Vechiul Testament? De ce îl numește Dumnezeu pe Ezechiel în acest mod? Ce ne transmite această expresie *fiul omului*? Expresia insistă pe umanitatea lui Ezechiel. Dar a fi om, în creația decăzută, înseamnă a fi mic, mărunț, slab, vulnerabil. Înseamnă a fi predestinat să moștenești toată tragedia adusă de Adam în creație. Înseamnă să te naști în păcat, sub mânia, în firea pământească. Înseamnă să fii lipsit de slava lui Dumnezeu și să ai sufletul lipit de țărână. Pe de altă parte există și un contrast între heruvimii din cap.1 și omul Ezechiel din cap.2-3. Ne aducem aminte de observația că un OM de pământ putea face ceea ce nu puteau face la un loc cei 4 heruvimi din ceruri. Astfel, expresia *fiu al omului* ar insista pe ideea mesianică a faptului că doar unul din fiii lui Adam ar putea fi un mijlocitor și un izbăvitor al poporului. Acum la începutul cărții putem doar emite anumite ipoteze. Rămâne ca pe parcursul cărții să deslușim misterul acestei terminologii. Ne aducem aminte că ***fiul omului*** este un titlu mesianic în Daniel cap.7, precum și faptul că Isus vorbește despre sine folosind cu precădere această expresie: ***Fiul Omului***. În mod cert, Isus folosește această expresie în dreptul propriei Persoane și din pricina unor elemente particulare ale proorocului Ezechiel. Rămâne să descoperim aceste elemente și să înțelegem de ce expresia din Ezechiel, ***fiul omului*** este reluată atât de des în Evanghelii.

Repetarea expresiei fie *că vor asculta*, fie *că nu vor asculta*, îl pregătește pe Ezechiel pentru situația în care poporul nu va asculta mesajul Domnului. Desigur apare întrebarea: dacă nu vor asculta, atunci de ce să le mai fie trimis un prooroc? Și aceasta cu atât mai mult cu cât proorocul avea să sufere imens în lucrarea sa și cu cât trimiterea unui prooroc înaintea revărsării pedepsei era o manifestare a unui har special și nu o condiție a legământului sinaitic pe care trebuia să-L respecte Yahwe. Legământul stipula: dacă nu vei asculta, te voi pedepsi. Dar nu stipula: dacă nu vei asculta, voi trimite un prooroc să-ți aducă avertismente și apoi te voi pedepsi. Trimiterea proorocului era efectiv o măsură a unui har special. Ca om, proorocul avea destinul ratat. Traseul său normal de om era profund schimbat de slujba profetică. Proorocul avea curând să devină un om al durerii și obișnuit cu suferința. Sacrificul avea să fie imens. Iar Israel tot nu avea să asculte. Și atunci ne întrebăm pe drept cuvânt: De ce să mai fie trimis încă un prooroc? De ce să mai fie

sacrificat încă un destin? Când suntem în afara situației, găsim tot felul de răspunsuri frumos formulate teologic de genul:

- Pentru onoarea Numelui Domnului și ca manifestare a iubirii Sale fără margini.
- Pentru mântuirea rămășiței credincioase.

Ele sunt corecte din punct de vedere teologic. Dar dacă ești în pielea lui Ezechiel, lucrurile se văd diferit. Dacă ești în locul celui sacrificat, a celui zdrobit de suferință, întrebarea este arzândă și se caută răspunsuri mai profunde, mai adânci. În cele din urmă, proorocul este omul care primește o soartă nedreaptă de dragul unui popor încăpățânat și păcătos. Acum, dacă poporul s-ar întoarce la Domnul, atunci rodul jertfei ar mângâia jertfa adusă. Dar dacă rodul întârzie să apară, atunci răspunsurile de mai sus nu pot compensa suferința celui chemat. În cazul unei suferinți mărunte, suportabile, se pot invoca astfel de motive nobile. Dar în cazul unui destin sacrificat, unei suferințe care zdrobește ființa, aceste răspunsuri nu sunt suficiente pentru a justifica și compensa suferința. Să ne aducem aminte de suferințele prin care a trecut Ieremia:

1. Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiua urgiei Lui.
2. El m-a dus, m-a mânat în întuneric, și nu în lumină.
3. Numai împotriva mea Își întinde și Își întoarce mâna, toată ziua.
4. Mi-a prăpădit carnea și pielea și mi-a zdrobit oasele.
5. A făcut zid împrejurul meu și m-a înconjurat cu otravă și durere.
6. Mă așază în întuneric ca pe cei morți pentru totdeauna.
7. M-a înconjurat cu un zid, ca să nu ies; m-a pus în lanțuri grele.
8. Să tot strig și să tot cer ajutor, căci El tot nu-mi primește rugăciunea.
9. Mi-a astupat calea cu pietre cioplite și mi-a strâmbat cărările.
10. Mă pândește ca un urs și ca un leu într-un loc ascuns.
11. Mi-a abătut căile, și apoi S-a aruncat pe mine și m-a pustiit.

12. Și-a încordat arcul și m-a pus țintă săgeții Lui.
13. În rinichi mi-a înfipt săgețile din tolba Lui.
14. Am ajuns de râsul poporului meu și toată ziua sunt pus în cântece de batjocură de ei.
15. M-a săturat de amărăciune, m-a îmbătat cu pelin.
16. Mi-a sfărâmat dinții cu pietre, m-a acoperit cu cenușă.
17. Mi-ai luat pacea, și nu mai cunosc fericirea.
18. Și am zis: „S-a dus puterea mea de viață și nu mai am nicio nădejde în Domnul.” –
19. Gândește-Te la necazul și suferința mea, la pelin și la otravă!
20. Când își aduce aminte sufletul meu de ele, este mâhnit în mine.

Nu am fost creați să suferim. Suferința nu este un scop în sine, nu are nimic plăcut și este atât împotriva naturii noastre cât și împotriva naturii unui Dumnezeu iubitor. Un Dumnezeu iubitor nu poate face experimente pe seama fapturilor Sale. De aceea, suferințele care zdrobesc sufletul, care depășesc acel grad de suportabilitate și acceptabilitate al unei suferințe mici și de scurtă durată, au nevoie de o compensație pe măsură. Au nevoie de o răsplată și de o mângâiere **MULT** mai mare ca suferința însăși, ca cel zdrobit să poată spună din toată inima: *A meritat! Nu sunt dat de rușine că am mers pe mâna lui Dumnezeu!* Rodul suferinței trebuie să fie mult mai mare ca suferința însăși, ca cel părăsit și disprețuit de popor, să poată privi la rodul jertfei și să se învioreze! De aceea, pentru o suferință ca cea a lui Ieremia sau cea lui Ezechiel, suferința nu poate fi mângâiată cu răspunsurile de mai sus, corecte teologic și atât de frumos formulate. Atunci care ar fi rodul care ar putea mângâia suferința proorocului? Ne amintim că Domnul este scutul lor și răsplata lor foarte mare! Ne amintim că însuși Ieremia ne încurajează spunând: *Domnul este partea mea de moștenire*. Totuși Domnul era partea lui de moștenire chiar dacă nu era trimis prooroc la Israel. În cele din urmă, nici măcar Domnul ca parte de moștenire nu justifică pe deplin suferințele fără margini aduse de slujba de prooroc. Un singur lucru ar aduce mângâiere și reabilitare deplină: întoarcerea lui Israel ca popor la Dumnezeu, vindecarea lui Israel pentru totdeauna! Căința lui Israel este rodul mult așteptat, este scopul misiunii profetice, și deci scopul suferințelor profetului. Nimic altceva nu ar compensa jertfa adusă. În cele din

urmă, jertfa adusă de prooroc face parte din marea jertfă istorică adusă de Dumnezeu Însuși. Oare lui Dumnezeu i-a venit ușor să vadă destinele lui Iosif, Moise, David, Isaia, Ieremia, Ezechiel etc....zdrobite fără milă? Oare un Dumnezeu al iubirii poate privi cu ușurătate la suferința copiilor Săi credincioși? Oare suferința Părintelui nu este mai mare decât cea a copilului aflat în chinuri? Suferința lui Ezechiel e suferința lui Yahwe, este de fapt o picătură din suferința pe care și-a asumat-o Yahwe în relația Sa cu Israel. Nu doar suferința lui Ezechiel are nevoie de mângâiere și reabilitare, ci însăși suferința lui Yahwe. Și această suferință va culmina prin trimiterea Celuia ce a fost prefigurat de Moise, David, Ieremia și Ezechiel. Suferința va culmina cu trimiterea Fiului la oile pierdute ale lui Israel. Acesta Se va întrupa și va suporta și El respingerea din partea lui Israel. Ba mai mult, va purta nelegiuirile lui Israel ca acestea să poată fi iertate (Isaia 53). Observăm că în Vechiul Testament, Mesia este prezentat în mod direct ca jertfă pentru păcat doar pentru Israel și nu și pentru Neamuri. De aceea rodul văzut de Mesia după înviere și care L-a înviorat (vezi Isaia 53:11) nu poate fi decât căința lui Israel ca națiune, căință descrisă în Isaia 54. Cât de mult greșim când spunem că acel rod suntem noi, Biserica dintre Neamuri! Acel rod poate fi doar Israel, căci Fiul nu a fost trimis la Neamuri, ci la oile pierdute ale lui Israel. Suferința Sa capătă justificare doar prin căința lui Israel. Dar și Neamurile au un rol. Când Tatăl vede că Israel rămâne împietrit chiar după jertfa Fiului, atunci El trimite pe apostoli la Neamuri. De ce? Mai întâi să facă pe Israel gelos. Apoi, să aducă mângâiere Fiului în perioada dintre înviere și căința lui Israel. Am comentat aceste lucruri și în cartea Ieremia. Acum însă parcă le vedem mai clar. Înțelegem că reabilitarea Fiului încă nu este completă. De aceea, Fiul în ceruri AȘTEAPTĂ ca vrăjmașii Săi să fie zdrobiți și AȘTEAPTĂ să-și primească Mireasa la care a fost trimis. Pentru a-i face mai ușoară această perioadă de așteptare Tatăl inițiază lucrarea dintre Neamuri:

1. Ascultați-Mă, ostroave! Luați aminte, popoare depărtate! Domnul M-a chemat din sânul mamei și M-a numit de la ieșirea din pântecul mamei.
2. Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, M-a acoperit cu umbra mâinii Lui; și M-a făcut o săgeată ascuțită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți.
3. „Și mi-a zis: „Israele, tu ești robul Meu în care Mă voi slăvi.”

4. Și eu mă gândeam: **„Degeaba am muncit, în zadar și fără folos mi-am istovit puterea.** Dar dreptul meu este la Domnul, și răsplata mea, la Dumnezeuul meu.
5. Și acum, Domnul vorbește, El, care M-a întocmit din pântecul mamei ca să fiu Robul Lui, **ca să aduc înapoi la El pe Iacov și pe Israel**, care este încă împrăștiat; căci Eu sunt prețuit înaintea Domnului, și Dumnezeuul Meu este tăria Mea.
6. El zice: *„Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor*, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.”
7. Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul, Sfântul lui Israel, către Cel disprețuit și urât de popor, către Robul celor puternici: „Împărații vor vedea lucrul acesta, și se vor scula, și voievozii se vor arunca la pământ și se vor închina, din pricina Domnului, care este credincios, din pricina Sfântului lui Israel, care Te-a ales.”
8. **Așa vorbește mai departe Domnul:** „La vremea îndurării, Te voi asculta, și în ziua mântuirii, Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi pune să faci legământ cu poporul, să ridici țara și să împarți moștenirile pustiite;
9. să spui prinșilor de război: „Ieșiți!”, și celor ce sunt în întuneric: „Arătați-vă!” Ei vor paște pe drumuri și vor găsi locuri de pășune pe toate coastele.
10. Nu le va fi foame, nici nu le va fi sete; nu-i va bate arșița, nici soarele; căci Cel ce are milă de ei îi va călăuzi și-i va duce la izvoare de ape.
11. Voi preface toți munții Mei în drumuri, și drumurile Mele vor fi bine croite.
12. Iată-i că vin de departe, unii de la miazănoapte și de la apus, iar alții din țara Sinim.
13. Bucurați-vă, ceruri! Înveselește-te, pământule! Izbucniți în strigăte de bucurie, munților!
Căci Domnul mângâie pe poporul Său și are milă de nenorociții Lui.”

(Isaia 49)

Cât de clar se vede din acest text că Mesia a fost trimis la Israel și că scopul trudei Sale a fost întoarcerea lui Iacov? Cât de clar se vede că aceasta e răsplata și reabilitarea așteptată de Mesia? De asemenea, se vede foarte clar că Neamurile nu pot substitui acest rod. Lucrarea dintre Neamuri este menționată doar 2 v. ca apoi profeția să treacă MAI DEPARTE spre căința finală a lui Israel. Perioadei Bisericii dintre Neamuri îi sunt alocate doar 2.v și apoi tot restul capitolului descrie

întoarcerea finală a lui Israel, cea mult așteptată de Mesia. Cum se explică măsura luată de Dumnezeu prin trimiterea apostolilor la Neamuri? El spune: *E prea puțin să răsplătesc pe Mesia prin Israel. Și de aceea Îl pun și Lumina lumii*. Dar Mesia dorea în primul rând întoarcerea lui Israel și nu întoarcerea Neamurilor. Iacov o dorea pe Rebeca și nu pe Lea. Și în cele din urmă, nu căința lui Israel avea să aducă oricum și vindecarea Neamurilor. La prima vedere, Dumnezeu îl amăgește pe Mesia cu Neamurile. Dumnezeu este pus într-o situație neplăcută față de Mesia. Aceasta a suferit enorm la porunca Tatălui și acum așteaptă răsplata, compensația. Dar aceasta poate fi doar Israel ca Mireasă. Însă Israel rămâne împietrit. Și Împietrirea avea să dureze multă vreme (știm acum după 2000 de ani de disperată așteptare...). Și atunci Dumnezeu trebuia să facă ceva. Și trimite Lumina lui Mesia Neamurilor! Dar nu oricum. Acestea degustă Noul Legământ și sunt altoite în Israel, făcând parte din rămășița credincioasă a lui Israel, și din Mireasa lui Yahwe! Acesta este marele har și marea taină pe care Pavel o laudă în Efeseni cap.3 și despre care vorbește în Romani 11. Iată de ce căderea evreilor a fost spre binele nostru. Căci dacă evreii îl primeau pe Mesia, apoi mântuirea se revărsa și peste neamuri, dar acestea nicicând nu ar fi avut șansa să facă parte din realitatea noului legământ și a soției lui Yahwe. Dumnezeu a făcut un legământ cu un singur popor, și s-a căsătorit cu un singur popor, căruia îi va rămâne fidel până la capăt. Dumnezeu nu a uitat pe Israel și a luat în locul lui Biserica dintre Neamuri. Dumnezeu doar a altoit Biserica dintre Neamuri în realitatea Israelului, pentru a revigora pe Israel și a spori mângâierile lui Mesia până la căința lui Israel. Care e rolul suferințelor noastre în această lume? Credincioșia noastră să aducă mângâiere lui Mesia și pregătească, grăbească căința finală a lui Israel. Ca și Ezechiel, facem parte din rămășița credincioasă care trebuie să sufere pe nedrept de dragul lui Israel. Înseamnă că și pentru noi, ca și pentru Ezechiel și Mesia, un singur lucru va putea aduce mângâiere deplină pentru durerile noastre: căința finală a lui Israel! Marea minune este că noi înșine, chiar dintre neamuri fiind, vom face parte din Mireasa Mielului. De aceea, noi, și nu Naaman, suntem marii norocoși ai istoriei! Ca și pentru Mesia, reabilitarea deplină a lui Ezechiel va avea loc DINCOLO. Desigur Ezechiel nu a suferit decât foarte puțin față de Mesia. Poate pentru Ezechiel, simpla strămutare în ceruri și uitarea durerilor care au fost pe pământ va fi suficientă pentru mângâiere și reabilitare. Totuși suferințele lui Ezechiel participă și ele la pregătirea căinței finale a lui Israel. Din acest punct de vedere și

reabilitarea deplină a lui Ezechiel va avea loc când va vedea rodul suferințelor sale: Israel va umbla în ascultare de Domnul, Domnul va fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Lui! Reținem că și mângâierea și reabilitarea noastră completă va avea loc în ceruri. De aceea Pavel nu obosește căci privește mereu la răsplata eternă din ceruri (vezi 2 Cor.cap.4). Dumnezeu însă aduce pe pământ multe mângâieri (vezi 2 Cor cap.1) și lasă efectul benefic al uitării, astfel încât rănilor să se poată vindeca într-o anumită măsură și noi să ne putem continua viața și mărturia plini de veselie în lumea aceasta. Dar dacă ne-am pus nădejdea în Hristos doar pentru viața aceasta suntem cei mai nenorociți dintre oameni. Dacă Ezechiel căuta să găsească o rațiune sau o justificare a suferințelor sale având în vedere doar viața aceasta, atunci desigur ar fi obosit și nu ar fi avut tăria să-și ducă până la capăt slujba de prooroc al lui Israel.

Ca în alte chemări în lucrare și în acest caz, Dumnezeu abordează temerile profetului. Temerile acestuia sunt legate de poporul la care este trimis: *să nu te temi de ei, nici să nu te sperii de cuvintele lor...* Mulțimea poate exercita presiuni teribile asupra proorocului. Mulțimea poate amenința proorocul cu moartea, poate batjocori pe prooroc, îl poate obosi cu indolența sa, îl poate întemnița, poate arunca îndoială în inima profetului prin limbajul ei religios și prin argumentul majorității și al autorităților religioase apostate. Dumnezeu însuși recunoaște că Ezechiel locuiește în mijlocul unor mărăcini și spini și al unor scorpii. Totuși îi poruncește lui Ezechiel să nu se teamă de ei. Însă e surprinzător argumentul adus de Dumnezeu pentru a învinge teama din inima lui Ezechiel. În cazul altor chemări argumentația este de obicei: Căci Eu sunt cu tine, căci Eu te voi păzi, căci Eu voi fi gura ta... Dar în această situație argumentul este: ***căci sunt o casă de îndărătnici.*** De ce starea de împietrire a poporului devine un argument pentru alungarea fricii din inima lui Ezechiel? Poate că una din presiunile aduse de popor împotriva lui era de natură teologică (Templul lui Dumnezeu de la Ierusalim nu va putea să cadă...ce tot proorocești împotriva cetății Marelui Împărat?). Dar pentru că ei sunt un popor împietrit, discursul lor nu poate fi în adevăr, nu poate fi decât unul mincinos. Și pentru că sunt o casă de îndărătnici, Dumnezeu nu este de partea lor, ci ei sunt sub mânia și pedeapsa divină. Ei sunt vrednici de milă și sortiți pedepsei. Nu sunt în măsură să țină predici și nici să împlinească pedeapsa lui Dumnezeu împotriva cuiva. Dumnezeu este de partea profetului Său, și nu de partea unei case

de îndărătnici. Traducerea din Septuaginta pune și mai bine în lumină această nuanță. Expresia *sunt o casă de îndărătnici* este tradusă *căci sunt un popor care Mă întărită..* Neascultarea lor Îl întărită pe Dumnezeu împotriva lor și mânia Lui este peste ei. Cum, tu copil al Celui Preaînalt, să te temi de cei care sunt sub mânia lui Dumnezeu?

Potențiala teamă a lui Ezechiel față de popor este o sursă de defocalizare. Adevăratul pericol al profetului nu este cauzat de ceea ce i-ar putea face poporul, ci de faptul că el ar putea să nu asculte de Dumnezeu. Nu ceea ce poporul i-ar putea face în mod direct constituie marele pericol al lui Ezechiel, ci faptul că Ezechiel ar putea urma exemplul neascultării poporului. De fapt pericolul este generat tot de popor, dar nu prin modalitățile procesate de temerile lui Ezechiel, ci prin faptul că spiritul de răzvărtire al mulțimii l-ar putea contamina și pe profet: *ei sunt o casă de îndărătnici...Tu însă, fiul omului, ascultă ce-ți spun: Nu fi îndărătnic ca această casă de îndărătnici!* Dumnezeu îl cheamă în suveranitatea sa pe Ezechiel în lucrare, dar nu-l poate obliga pe Ezechiel să rămână în lucrare. Ezechiel poate să renunțe la a mai propovădui Cuvântul Domnului, Cuvânt care i-ar putea atrage împotrivirea poporului. Dumnezeu îi cere să-și deschide gura și să mănânce un sul. Sulul era scris pe dinlăuntru și pe dinafară. E un lucru ciudat pentru un sul care era scris doar pe dinlăuntru. Dar faptul că sulul e scris pe dinlăuntru și pe dinafară ne arată cât de mare este concentrația Logosului în acest sul. Este un sul PLIN de cuvinte, PLIN de cuvintele Celui Preaînalt. Dumnezeu are pregătit un discurs lung și bogat, și plin de tărie pentru poporul Lui. Mesajul este complex și cu o mulțime de fațete așa cum ne va confirma și restul cărții Ezechiel. În sul erau scrise bocete, plângeri și gemete, pentru că sulul vestea judecata și pedepsele care se vor abate asupra lui Israel. Este un discurs al judecății plin de avertismente și nenorociri. Ezechiel primește porunca să mănânce acest sul. Chemarea este să se identifice cu mesajul primit de la Dumnezeu, să creadă în acest mesaj, să îl interiorizeze, să se hrănească din el, să devină una cu el. Ezechiel nu are doar rolul de megafon. Mesajul rostit de el, pentru a avea impact, trebuie să izvorască din adâncul sufletului. Dar mesajul nu este al său, ci al Domnului, primit de sus. Pentru a fi rostit din adâncul inimii, mesajul Domnului trebuie să devină și mesajul său. Ezechiel trebuie să fie întru-totul de acord cu judecata divină asupra lui Israel și să o rostească din convingere și cu deplină autoritate. Sulul devine și o hrană pentru

Ezechiel. Cuvintele pe care le va primi pentru a fi vestite lui Israel vor fi hrana sufletului lui Ezechiel. Ele îi vor da tăria să nu cedeze în mijlocul acelor scorpieri. Un sul plin de bocete și gemete ne așteptăm să aibă un gust amar. Dar Dumnezeu ne surprinde din nou: sulul este în gura lui Ezechiel dulce ca mierea. Psalmiștii înșiși laudă dulceața Cuvintelor venite din partea lui Dumnezeu:

- Ele sunt mai de preț ca aurul, decât mult aur curat: sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri (Ps.19:10)
- Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci ca mierea în gura mea! (Ps.119:103)

Deși vestesc judecata, Cuvintele sulului vin de la Dumnezeu. Făptura profetului însetează după Creator, după viața adusă de prezența Creatorului. Când aceste cuvinte ajung la profet, indiferent de conținutul acestora, sufletul profetului se adapă din prezența Celui Preaînalt. Aceasta este răsplata și mângâierea pământească a profetului. Destinul său pământesc este în mare ratat și sacrificat. Dar primește altceva în schimb. Primește cuvinte vii chiar din gura Celui Preaînalt. Și aceste cuvinte aduc multă mângâiere, suficientă înviorare și speranță ca profetul să-și continue drumul prin valea plângerii. Un nou cuvânt aduce un nou pas. Un nou Cuvânt aduce putere pentru o nouă zi. Și tot așa: un alt cuvânt, un alt pas...până la capăt, până la ultimul pas.

Și Ieremia, cu toată durerea destinului său profetic, mărturisește:

15. Tu știi tot, Doamne! Adu-Ți aminte de mine, nu mă uita, răzbună-mă pe prigonitorii mei! Nu mă lua, după îndelunga Ta răbdare. Gândește-Te că sufăr ocară din pricina Ta!

16. **Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele**, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne Dumnezeul oștirilor!

17. N-am șezut în adunarea celor ce petrec, ca să mă înveselesc cu ei: de frica puterii Tale, am stat singur la o parte, căci mă umplusem de mânie.

18. Pentru ce nu mai contenește suferința mea? Pentru ce mă ustură rana și nu vrea să se vindece? ***Să fii Tu pentru mine ca un izvor înșelător, ca o apă care seacă?*** –

19. De aceea așa vorbește Domnul: „Dacă te vei lipi iarăși de Mine, îți voi răspunde iarăși, și vei sta înaintea Mea; dacă vei despărți ce este de preț de ce este fără preț, vei fi ca gura Mea. Ei să

se întoarce la tine, nu tu să te întorci la ei!

20. Te voi face pentru poporul acesta ca un zid tare de aramă; ei se vor război cu tine, dar nu te vor birui; căci Eu voi fi cu tine ca să te scap și să te izbăvesc, zice Domnul.

21. Te voi izbăvi din mâna celor răi și te voi scăpa din mâna asupritorilor.

Ne aducem aminte din cartea Ieremia momentul de tensiune din cap.15. Dumnezeu adaugă la destinul lui Ieremia și durerea de a nu mijloci pentru popor. Ieremia în primă fază refuză această parte a destinului său. Dumnezeu îi cere să nu mai mijlocească, dar el se încăpățânează. Atunci Dumnezeu își trage puțin mâna de peste El. Cuvintele Domnului nu mai ajung la inima lui, inima lui Ieremia tremură înaintea vrăjmașilor lui și aceștia sunt gata să-i facă rău. De-abia în acel moment Ieremia conștientizează cât de prețioase sunt cuvintele Domnului: ele sunt bucuria și desfătarea sufletului său! Ele sunt mai de preț decât planurile și visele lui pentru această viață, sunt mai de preț decât un destin de dorit pe acest pământ. Astfel, Ieremia alege să se despartă de visele sale și de un destin acceptabil pe acest pământ, decât să fie despărțit de dulceața Cuvintelor Domnului. Dacă aceste cuvinte sunt pline de viață și dulceață atunci când vestesc judecata lui Dumnezeu, oare cum sunt acestea când vestesc vremea restaurării lui Israel? Tensiunea dintre Ezechiel și popor nu este la fel de mult accentuată ca cea dintre Ieremia și locuitorii Ierusalimului. Nici zbaterile inimii lui Ezechiel nu sunt detaliate ca cele ale lui Ieremia. Iată și un element care ne aduce aminte de unicitatea cărții Ieremia. În nicio carte profetică nu se insistă așa de mult pe zbaterile din inima profetului. Dar acest lucru nu înseamnă că Ezechiel nu s-a confruntat la rândul său cu astfel de zbateri. Este suficient să ne gândim la ce l-a pus Domnul să facă în cap.4 și 5, la starea sa de muțenie pentru mulți ani și la moartea soției sale din cap.24 pentru a ne da seama că și lui Ezechiel i-a fost cumplit de greu să-și îplinească mandatul.

3:4-15 – A doua chemare și zborul către Tel-Abib

A doua chemare în slujba profetică este inaugurată de un paradox. A doua chemare pare să înceapă cu un fel de încurajare pentru Ezechiel: *nu te trimit la niște popoare mari și necunoașcute și cu vorbirea încurcată, ci la casa lui Israel a căror limbă și obiceiuri le cunoști*. Într-adevăr, e mai dificil să fii trimis prooroc la un popor necunoscut și cu limba încurcată decât să fii trimis la propriul tău popor a

cărui limbă și obiceiuri le știi de mic copil. Pe de altă parte, Israel avea și un limbaj religios complex și o cultură a profeților trimiși de Yahwe, pe când celelalte neamuri orbecăiau într-un mare întuneric. Israel era mult mai pregătit decât celelalte popoare să înțeleagă și să primească mesajul unui prooroc trimis de Yahwe. Dar paradoxul este că această încurajare se transformă în v.6-7 într-o descurajare. *Negreșit dacă te-aș trimite la ele te-ar asculta!* Facem o mică paranteză. Observăm ce autoritate spirituală se dădea proorocului. El nu era un simplu om care avea un mesaj de muștrare și avertizare pe care-l spunea unei națiuni. El era umplut de Duhul lui Dumnezeu și rostea prin Duhul, Logosul de sus către inima unui popor. De aceea, pentru că proorocul era gura lui Dumnezeu pe pământ, mesajul său avea impact și putea întoarce de la calea sa cea rea o națiune. Ne aducem aminte în acest sens de impactul neașteptat pe care l-a avut Iona în cetatea Ninive. Cine s-ar fi gândit că Iona ar fi avut succes? Dar Iona nu era un simplu om care rostea mesajul Domnului. El avea autoritatea spirituală de prooroc și avea de partea Sa pe Duhul lui Dumnezeu care umplea de viață cuvintele sale și le făcea să ajungă până în adâncul inimii auditoriului. Și autoritatea care se dădea unui prooroc era atât de mare încât, chiar dacă mergea la un popor străin și cu vorbirea încurcată, acesta l-ar fi ascultat. Ce înseamnă *te va asculta*? Că acel neam va trăi în deplină ascultare de Domnul ca Israel în mia de ani? Nu cred că Domnul se referă la acest lucru, ci mai degrabă se referă la o smerire a inimii ca cea a cetății Ninive. E vorba de o smerire de moment, de o îndepărtare de rău care duce la amânarea pedepsei divine. Dar la Israel nu se va găsi nici acest tip de smerire a inimii: *Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte, pentru că nu vrea să Mă asculte; căci toată casa lui Israel are fruntea încruntată și inima împietrită.* Dar înseamnă acest lucru că este mai ușor la Ezechiel să meargă la casa lui Israel decât la un neam necunoscut? Da, din punctul de vedere al barierii culturale, este mai ușor pentru Ezechiel să meargă la Israel decât la un alt neam. Dar din punct de vedere al REACȚIEI la mesaj, este mult mai greu pentru Ezechiel să meargă la Israel. Dumnezeu pare în acest mesaj că vrea să meargă pe linia onestității până la capăt: ești trimis la Israel și nu alt neam străin. Vestea bună este că nu ai o barieră culturală ce trebuie să o depășești, dar vestea mai puțin bună este că Israel NU te va asculta. Dacă prin expresia: *fie că te vor asculta, fie că nu vor asculta, căci sunt o casă de îndărătnici* – ni se sugerează că există probabilitatea de peste 90% ca Israel să respingă de fapt mesajul, acum în 3:7 i se comunică lui Ezechiel cât se

poate de clar, cu certitudine de 100%, că Israel nu va primi mesajul său, nici măcar sub forma unei smeriri temporare ca a cetății Ninive. Nu se exclude posibilitatea ca o mică rămășiță (Daniel și cei 3 prieteni etc.) să primească mesajul său. Dar nu aceasta era miza profetului. Profetul era trimis la casa lui Israel. Destinul casei lui Israel era în joc. Succesul profetului consta în salvarea lui Israel din fața judecății divine. Deci aceasta este prima noutate a celei de a doua chemări. Prima chemare pare să-l pregătească pentru mesajul din a doua chemare. Acum lui Ezechiel i se spune cât se poate de clar că mesajul său nu va fi primit. El nu are nici măcar o mică speranță pentru îmbunătățirea situației poporului. Lui Isaia i s-a prevestit o perioadă de împietrire temporară urmată de o renaștere a celor rămași. Ieremia a prins reforma lui Iosia și măcar a avut posibilitatea să mai spere la începutul lucrării sale într-o căință a poporului. Dar la Ezechiel lucrarea profetică nu are nici *a good start* (un început bun), nici *happy-end* (sfârșit bun). Este de la început până la sfârșit marcată de împietrirea de nezduncinat a poporului. Dar această noutate este urmată de o altă noutate:

- Îi voi face fața tot așa de aspră ca fețele lor și fruntea tot așa de aspră ca fruntea lor. Îți voi face fruntea ca un diamant, mai aspră decât stânca. Nu te teme și nu te speria de ei căci sunt o casă de îndărătnici!

Vestea cea grea: *Israel nu te va asculta!* Este așezată între două vești bune: *nu ești trimis la un neam cu vorbirea încurcată!* și *Eu îi voi face fruntea la fel de aspră!* Dumnezeu știe că vestea cu privire la reacția lui Israel e greu de purtat și că slujba lui Ezechiel va fi foarte grea. De aceea vrea să îl încurajeze. Prima încurajare este mai mică și pare să se includă în vorba: Privește totuși și la partea plină a paharului (chiar dacă e foarte mică!): *nu ești trimis la un neam cu vorbirea încurcată!* A doua încurajare e însă mult mai mare: *Eu voi fi cu tine și te voi împuternici să-ți împlinești mandatul!* Cine poate avea puterea să tot rostească lui Israel un mesaj de pocăință (și nu ca un megafon, ci din inimă!) știind de la început că Israel nu se va căi? Cine ar putea să tot rostească lui Israel mesaje de căință când acesta respinge cu încăpățănare orice chemare? Răspunsul: nimeni! Nimeni de pe pământ. Niciun om nu are o asemenea putere. Această putere o are doar Yahwe. De aceea, Dumnezeu nu-i spune lui Ezechiel: *să-ți faci fruntea la fel de aspră ca a lor!*, ci: *EU îți voi face fruntea aspră ca un diamant, mai aspră decât stânca.* În fața încăpățănării lui Israel, profetul trebuie să răspundă cu o încăpățănare similară.

În fața încăpățănării lui Israel de a nu asculta de Domnul, profetul trebuie să răspundă cu încăpățănarea de a nu renunța la vestirea mesajului. În fața perseverenței lui Israel de a se împietri până la capăt, Ezechiel trebuie să răspundă cu perseverența de a vesti mesajul până la capăt. La fel cum fruntea și inima lor rămâne aspră ca stânca în fața chemărilor iubirii Celui Preaînalt și muștrărilor Celui Preasfânt, la fel fruntea lui Ezechiel trebuie să rămână tare ca stânca în fața respingerilor, indolențelor, batjocorilor sau amenințărilor poporului. Ezechiel e chemat să răspundă poporului cu aceeași monedă a încăpățănării. El trebuie să învețe de la popor arta încăpățănării și știința perseverenței până la capăt, dar desigur, umplând această încăpățănare cu alt conținut. Încăpățănarea poporului e alimentată de răzvrătire. Încăpățănarea lui Ezechiel e alimentată de dorința de a asculta de Dumnezeu. Încăpățănarea urii poporului trebuie să se întâlnească cu o încăpățănare chiar mai mare: cu încăpățănarea iubirii lui Yahwe. Poporul nu vrea să asculte pe Yahwe, dar nici Yahwe nu vrea să renunțe la popor. Această iubire eternă și de neînțeles a lui Yahwe față de Israel îl va împuternici pe Ezechiel să-și împlinească mandatul. Ezechiel e chemat să fie îndărătnic, dar nu în neascultare ca poporul, ci în iubire ca Yahwe! Ezechiel e chemat să sfideze realitatea și vizibilul împietririi lui Israel și să viseze împreună cu Yahwe la finalul îndepărtat, dar fericit al căsnicieii dintre Yahwe și Israel. Ezechiel nu este chemat să fie un profet stoic sau purtat de o iubire oarbă și fără finalitate. Ezechiel trebuie să primească în inima sa speranța din inima lui Yahwe. Yahwe privește necurmat spre finalul fericit al poveștii, de aceea are puterea ca stânca de a nu renunța la Israel. Nu este doar o manifestare a iubirii de dragul manifestării iubirii, ci este o manifestare care are nădejde. Această nădejde a finalului fericit e menită să-i facă lui Ezechiel fruntea ca stânca. Ezechiel va primi treptat puterea care-i este promisă în 3:8-9. El o va primi prin însăși revelațiile care vor veni de sus. Dumnezeu îi va descoperi în amănunt finalul fericit al poveștii. Iată de ce Ezechiel va putea trage nădejde. Ba mai mult, Ezechiel va pricepe chiar că faza de împietrire prezentă a lui Israel este chiar o fază necesară ca vindecarea finală să aibă loc! Ezechiel nu va fi lăsat singur în slujba cea grea. El va fi întărit de însuși Dumnezeu. Și va fi o întărire de tip stoic sau ascetic sau patologic. Va fi întărit de iubirea plină de nădejde a lui Yahwe! Mesia Însuși, adevăratul Fiu al Omului, va urma traseul încăpățănării lui Ezechiel:

- Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită ca să știu să învioresc cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește, în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea și nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi. Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau și obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns *fața* de ocări și de scuipări. ***Dar Domnul Dumnezeu M-a ajutat***; de aceea nu M-am rușinat, de aceea **Mi-am făcut fața ca o cremene**, știind că nu voi fi dat de rușine. (Isaia 50:4-7).

Asemenea lui Ezechiel și Mesia avea să-și facă fața (fruntea) ca o cremene, tare ca diamantul. Și Mesia avea să se confrunte cu împietrirea de moarte a lui Israel. Și Mesia va accepta să-și împlinească slujba de profet fără să vadă vreun rod din partea lui Israel. Dar nu o face ca un stoic, și nu o face prin puterea lui. Dumnezeu este Cel care îl ajută să parcurgă acest labirint întunecat. Faptul că Dumnezeu Îl ajută să meargă înainte, este semnul că finalul este fericit, că El nu va fi dat de rușine. Și Mesia nu va fi dat de rușine doar prin faptul că va fi reabilitat, ci că slujba Sa pentru Israel va aduce până la urmă rodul mult așteptat: Via lui Israel va da rod bogat și-l va da pentru totdeauna! Dacă acest labirint întunecat va avea un final nefericit, de ce L-ar mai ajuta Dumnezeu, de ce L-ar mai chema Dumnezeu să se încreadă în El? Căci Dumnezeu este un Dumnezeu al biruinței care va câștiga până la urmă orice război și El a promis tuturor celor ce se încred în El că nu vor fi dați de rușine, că nu vor ajunge la finalul labirintului regretând drumul parcurs, jenându-se de ceilalți de finalul poveștii și de alegerile făcute de a urma acel traseu dificil.

Negreșit dacă te-aș trimite la ele te-ar asculta! – Și Fiul Omului din Evanghelii consideră că dacă ar fi făcut minuni în Tir și Sidon de mult s-ar fi pocăit în sac și cenușă. Și totuși Ezechiel nu a fost trimis la acele neamuri, și Hristos nu a făcut minuni în Tir și Sidon. Miza rămâne aducerea la pocăință a lui Israel. Doar vindecarea lui Israel va duce la o vindecare profundă și a neamurilor. Tirul și Sidonul ar fi avut probabil o smerire temporară ca cea a cetății Ninive, dar nu o renaștere spirituală profundă pe termen lung. Dumnezeu a ales pe Israel și prin Israel va aduce și vindecarea neamurilor. De aceea, profeții care ar fi avut succes la neamuri sunt trimiși tot la Israel. Ieremia însă, și apoi cu mult mai mult

Pavel, sunt trimiși și la Neamuri. Și mulți dintre neamuri cred în Isus, dar în niciun caz națiuni întregi nu se întorc la Hristos. Faptele apostolilor se încheie cu previziunea lui Pavel: *Să știți dar că mântuirea aceasta a fost trimisă neamurilor și neamurile o vor asculta*. Previziunea lui Pavel vizează doar acea perioadă din sec.I sau toată perioada Bisericii dintre Neamuri? Tot el, în 2 Timotei prevede că, cei din Biserică își vor da învățători după poftele lor și cei mai mulți vor fi iubitori de sine și nu de Dumnezeu. Există vreo contradicție între cele două previziuni? Se pare că nu. Mulți dintre neamuri vor continua să creadă în Isus, dar și Biserica va trece prin ciclul de receptivitate-împietrire. Mulți se vor întoarce la Isus, dar și mulți din cei care se vor întoarce la El își vor răci dragostea față de Isus. Însă Timotei primește o poruncă asemănătoare cu a lui Ezechiel: să continue să proclame Evanghelia indiferent de evoluția spirituală a Bisericii.

V.11 are o importanță aparte în chemarea lui Ezechiel. Se precizează clar că el este trimis la prinșii de război ai lui Israel. Deși și el va avea multe profeții despre Ierusalim, el va rosti aceste profeții celor din robie și nu în Ierusalim unde era deja activ proorocul Ieremia. Dumnezeu are o grijă specială față de rămășița dusă deja în robie. Ne aducem aminte din Ieremia că aceștia reprezentau smochinele mai bune de la care se mai putea spera ceva. Cei rămași la Ierusalim erau smochinele rele care aveau să fie sortite nimicirii. A doua chemare este și ea urmată de o acțiune. Prima acțiune a fost reprezentată de mâncarea unui sol. A doua acțiune constă într-un zbor. Ezechiel este răpit de Duhul și este dus la Tel-Abib, la robii de război care locuiau la râul Chebar. Zborul lui Ezechiel pare să nu dureze foarte mult. El deja se afla lângă râul Chebar când a avut vedenia (vezi 1:3). Dar era, se pare, singur. Acum Domnul îl duce undeva mai încolo la râul Chebar la Tel-Abib în mijlocul prinșilor de război. Dacă tot era aproape, de ce nu-l lasă pe Ezechiel să meargă pe jos la prinșii de război? De ce este răpit și dus prin zbor la Tel-Abib? Faptul că este dus de Duhul acolo, întărește mesajul lui Dumnezeu din 3:11 că este trimis la prinșii de război ai lui Iuda. Această acțiune dă autoritate trimiterii lui Ezechiel. Ezechiel avea temerile și ezitățile lui, și va fi ispitit ca orice prooroc să-și abandoneze misiunea în mijlocul poporului, să părăsească poporul care-i tot respinge mesajul. Dar slava Domnul îl ia și îl duce în zbor cu toată autoritatea ei divină la Tel-Abib. Mesajul Domnului către Ezechiel este clar: *Te vreau în mijlocul prinșilor de război! Aici îți este locul. Să nu dorești nici să te*

întorci la Ierusalim, nici să fugi din mijlocul lor. Locul tău este aici, Eu te trimit și Eu sunt cu tine!

V.14 ridică multe întrebări:

- Când m-a răpit Duhul și m-a luat mergeam amărât și mânios și mâna Domnului apăsa tare asupra mea. (Cornilescu)
- Și Duhul m-a ridicat și m-a luat; și am mers în amărăciune, în aprinderea duhului meu și mâna Domnului era tare peste mine. (trad.literală)
- Și Duhul m-a ridicat și m-a luat și am pornit în avântul duhului meu, iar mâna Domnului a fost asupra mea puternică. (Septuaginta)
- Apoi Duhul m-a ridicat și m-a luat și am mers în amărăciunea și mânia duhului meu cu mâna tare a Domnului asupra mea (NIV).

De ce avea Ezechiel duhul plin de amărăciune și mânie? Și de ce mâna Domnului apăsa tare asupra lui? Oare după vederea slavei Domnului nu ar fi trebuit să aibă duhul plin de închinare, pace și bucurie? Da, Ezechiel a văzut vedenia Slavei Domnului, dar veștile nu au fost prea bune. A fost trimis la un popor încăpățânat despre care i s-a spus dinainte că NU va asculta mesajul. Era normal ca duhul să-i fie plin de amărăciune și întristare. Dar de ce îi era plin și de mânie? Și mânia față de cine? Dacă el a mâncat acel sul plin de gemete și plânsete, el s-a umplut atât de întristare pentru destinul tragic al poporului cât și de mânia Domnului față de popor. Iată un motiv pentru care Ezechiel era plin de amărăciune și întristare. Ne aducem aminte de ce s-a întâmplat cu Ioan când a mâncat cărticica în Apoc.11: *Am luat cărticica din mâna îngerului, și am mâncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar după ce am mâncat-o mi s-a umplut pânțele de amărăciune.* Logosul aduce atât bucurie cât și întristare, atât dulceță cât și amărăciune. Contactul cu revelația, cu divinul aduce bucurie. Dar mărturisirea logosului aduce apoi întristare din pricina poporului care-l respinge. De asemenea, conținutul logosului este unul al mâniei și judecării. De aceea umplerea de amărăciune și mânie este inevitabilă. Desigur mai este o altă posibilitate care explică amărăciunea și mânia din duhul lui Ezechiel. Ea se referă

la reticența lui Ezechiel față de chemarea în lucrare. Ezechiel avea alte planuri (poate planul să se întoarcă la Ierusalim, sau să se izoleze de poporul cel îndărătnic, sau planuri personale de viitor în Babilon etc) sau o altă viziune asupra lucrării și a ceea ce avea nevoie poporul (poate voia să fie profet la Ierusalim ca Ieremia, sau poate mai spera încă la căința și salvarea poporului...). Chemarea plină de autoritate a lui Dumnezeu i-a spulberat planurile personale și l-a împins pe un drum pe care el nu voia să meargă. Duhul său este plin de amărăciune, frustrare și mânie, din pricina faptului că Domnul i-a trasat destinului său o direcție total opusă față de cea dorită de acesta. Continuarea versetului: *Și mâna Domnului apăsă tare peste mine* este în armonie mai degrabă cu această interpretare. Mâna Domnului apăsă tare asupra sa căci îl trimitea cu autoritate într-un loc și într-o misiune pe care Ezechiel nu le dorea. Se pare că, la fel ca la trimiterea lui Moise, a fost nevoie și la chemarea lui Ezechiel în lucrare, ca Dumnezeu Să Se mânie și să-și folosească Autoritatea de Dumnezeu pentru a-l convinge pe Ezechiel să accepte. Tăcerea misterioasă a lui Ezechiel pare să confirme și ea acest lucru. Isaia comunică cu Dumnezeu, cere lămuriri, Ieremia și Moise negociază și vin cu temerile lor înaintea Domnului. Ezechiel însă tace și acceptă, dar este plin de amărăciune și mânie. Se pare că arătarea slavei Domnului l-a copleșit atât de mult încât el nu a mai avut puterea să riposteze verbal. Chemarea a fost de la început suficient de autoritară ca Ezechiel să înțeleagă de la început că nu este loc de negociere. Dumnezeu pare să-l copleșească cu autoritatea chemării și astfel se evită orice formă de ripostă sau negociere din partea lui Ezechiel. De-abia în 4:14 se va auzi pentru prima dată vocea lui Ezechiel care va iniția desigur o primă negociere. Dar nu negociază intrarea în lucrare, ci doar primul gest profetic pe care urma să îl facă înaintea poporului. În cap.4, Ezechiel este însă după 7 zile de pauză, când a avut timp să-și revină din primul impact al vederii slavei Domnului. Dacă a negociat în cap.4, și dacă în cap.3 era plin de mânie cu siguranță că ar fi negociat și în cap.2. Dar Dumnezeu parcă înapoi taie orice cale de negociere. Oare de ce? Pentru că probabil în acel moment, inima lui Dumnezeu era atât de obosită de îndărătnicia poporului și întristată de judecata care bătea la ușă, încât nu vrea să mai experimenteze și îndărătnicia lui Ezechiel. De aceea de la început îl copleșește cu autoritatea Sa și-i previne: ei sunt îndărătnici, dar NU fi și tu îndărătnic (vezi 2:8). Acest *NU fi îndărătnic!* nu ar fi fost rostit dacă Dumnezeu nu ar fi văzut în inima lui Ezechiel îndărătnicia de a accepta intrarea în lucrare. Ieremia a fost chemat cu

ceva ani mai înainte, pe vremea lui Iosia, când mai erau anumiți picuri de speranță. Dar Ezechiel e chemat mai târziu, într-un moment mai dramatic, când Iosia murise, când o parte din popor deja era în robie, când momentul distrugerii Templului era mult mai aproape, când Israel intrase într-o nouă fază de împietrire. Inima Domnului este plină de întristare și oboseală față de Israel. De asta, pare să nu mai vrea să experimenteze o negociere și cu Ezechiel. Astfel, îl trimite fără să-i dea posibilitatea vreunei riposte sau negocieri. Ezechiel acceptă sub mâna tare a Domnului, dar duhul îi este plin de amărăciune și întristare. El se simte forțat să accepte un drum care nu părea să fie al său. Ezechiel pare să-l perceapă în acele momente pe Dumnezeu prea dur, prea autoritar, fără să țină cont de zbaterile inimii lui Ezechiel. Ezechiel va avea parte de un tratament asemănător din partea Domnului și pe parcursul lucrării sale. Dumnezeu pare să nu mai fie dispus să experimenteze cu Ezechiel ceea ce a experimentat cu Ieremia. De ce? Pentru că inima lui Dumnezeu a intrat într-o nouă fază în drama căsniciei sale cu Israel. Ezechiel pare a fi cel sacrificat și tratamentul primit de sus cu acest profet pare prea dur, inuman. Oare cum s-o fi simțit Ezechiel în mijlocul acestui tratament? De ce Dumnezeu nu avea aceeași răbdare și blândețe pe care a avut-o cu Moise sau cu Ieremia? Era tânărul Ezechiel mai mare și pregătit ca bătrânul Moise? Nicidecum. Atunci de ce dreapta Domnului nu mai este aceeași? Pentru că s-a schimbat contextul, dar și pentru că inima lui Dumnezeu a intrat într-o nouă rezonanță în relația Sa cu Israel. Dar dacă lucrurile stau așa, nu este prea uman Dumnezeu? Sau este El chiar o Persoană? Ne aducem aminte că în Exod 32 se primește mijlocirea lui Moise, dar în Ieremia 15 îi poruncește lui Ieremia să nu mai mijlocească. Oare atât de împovărată să fie inima lui Dumnezeu înainte de dărâmarea Templului încât acesta să nu mai aibă aceeași răbdare cu slujitorii Săi preaiubiți? Desigur, ne este teamă să răspundem la această întrebare. Dar explorăm uimiți simțirile inimii lui Dumnezeu. Oare și-a dat seama Ezechiel că tratamentul primit era determinat din pricina gravității situației și momentului dramatic din relația Israel și Yahwe și nu din felul obișnuit de a fi al Domnului? Într-adevăr, în situația dată nu putem invoca acțiunea celui rău ca în încercarea lui Iov. Cel rău s-a străduit ca Iov să-L perceapă pe Dumnezeu prin intermediul acelor încercări. Domnul doar le-a îngăduit. Ele au fost însă inițiate și operate de cel rău. În Genesa 22 însă, încercarea este inițiată de Dumnezeu Însuși. La fel și aici, în Ezechiel 2-5, toate acțiunile sunt inițiate direct de Dumnezeu. Pe parcursul cărții Ezechiel ne vom tot întreba: cum poate un

Dumnezeu iubitor să-și treacă slujitorul credincios prin asemenea situații? Nu ne vom mulțumi cu răspunsuri teologice corecte și simpliste, ci vom încerca să căutăm aceste răspunsuri din pielea lui Ezechiel. Reținem doar acest principiu: când se apropie momentul judecății finale a poporului Său, tratamentul Domnului față de profeții Săi devine din ce în ce mai dur și șocant, aparent inuman și fără milă. Dacă vrei să fii chemat în vreo lucrare, vezi să nu fie în apropierea momentului când Dumnezeu Își va judeca soția.

Ezechiel stă înmărmurit la Tel-Abib 7 zile. Acest lucru ne arată că el a fost șocat, marcat de arătarea slavei Domnului. 7 zile rămâne uimit parcă neputând să aibă vreo reacție. Această precizare întărește faptul că lui Ezechiel nu i s-a dat drept să negocieze atunci când a fost chemat în lucrare. El s-a trezit pur și simplu împachetat pentru lucrare. În cap.4 când își găsește răgaz să negocieze el poate negocia doar unul din termenii primului semn profetic pe care trebuia să-l facă dar nu negociază deloc intrarea în lucrare. Mă copleșește acest gând că oboseala din inima lui Dumnezeu era atât de mare în acel moment istoric încât El nu și-a mai permis luxul unei noi negocieri cu Ezechiel. Desigur, ar fi ieșit învingător din negocierea cu Ezechiel, așa cum a ieșit din negocierea cu Moise. Dar orice negociere presupune un efort relațional. Când privim la un Dumnezeu infinit atotputernic și plin de răbdare și un Ezechiel atât de mic, atât de mărunț, ne gândim că nu era nevoie de un efort mare din partea lui Dumnezeu pentru a câștiga în negocierea cu Ezechiel. Dar atunci când ești extenuat și trebuie să stai de vorbă un minut cu cineva devine un efort imens. Oare Dumnezeu era așa de obosit de îndărătnicia lui Israel încât o rundă de negociere cu Ezechiel ar fi însemnat ceva atât de greu? Dumnezeu pare să-i șoptească în acest capitol lui Ezechiel: *Sunt atât de obosit de acest neam îndărătnic care mă întărită mereu, încât te rog, măcar tu, slujitorul Meu credincios, NU fi îndărătnic. Măcar tu, nu mă mai obosi cu planurile, ideile, perspectivele și visele tale mărunte și deșarte și ai încredere deplină în direcția planurilor Mele divine. Măcar tu dă dovadă de ascultare deplină față de poruncile Mele! Măcar tu să-mi fii o mângâiere și o oază de odihnă pe acest pământ. Nu urma calea tuturor celorlalți oameni care mă obosesc cu planurile și ideile lor deșarte, ci adu-mi mângâiere și înviorare ascultând fără ezitări de poruncile mele, chiar dacă nu înțelegi, chiar dacă într-adevăr poruncile Mele pentru tine nu le înțelegi, sunt foarte grele și-ți par absurde. Înadins îți dau*

porunci atât de grele fără să ți le explic ca prin ascultarea ta fără preget să primesc odihna și înviorarea pe care o caut de la fiii oamenilor!

Răspunsul lui Ezechiel ar putea fi dar acesta: *Ah, Doamne! Ce mult aș vrea să-ți fiu mângâiere, odihnă și înviorare! Ce mult aș vrea să nu-ți fiu îndărătnic, să ascult fără preget poruncile Tale, să am încredere deplină, să urmeze poruncile Tale chiar când mă rănesc și nu le înțeleg. Dar oare pot eu, țărâna, să fac acest lucru? Primul om mi-a dat de moștenire o natură îndărătnică. De la naștere, fără să fi ales sau să-mi fi dorit lucrul acesta, mă cred un mic dumnezeu, mă comport ca un Dumnezeu. De aceea mintea are mereu idei, planuri, vise pe care le idolatrizez și care mă cheamă să mă răzvrătesc înaintea planurilor Tale. Aș vrea să nu-ți fiu îndărătnic...dar oare pot zbura eu care nu am aripi, oare pot păși pe ape eu, care mă cufund în orice strat de noroi, oare pot vedea stelele eu, care am ochii plin de întunericul fiilor oamenilor? Oh, de m-ai ajuta să nu-Ți fiu îndărătnic, de mi-ai da aripi să zbor, puterea să pășesc pe ape și ochi ca să pot privi stelele de pe cerul ce pare întunecat! ATUNCI AȘ SIMȚI CĂ TRĂIESC CU ADEVĂRAT, ATUNCI AȘ răbda până la capăt, atunci nu mi-ar părea rău că m-am născut îndărătnic, și nu mi-ar mai părea grea povara firii mele. Dacă m-ai ajuta să nu-ți fiu îndărătnic, atunci aș fi fericit și în valea umbrei morții, atunci aș fi mângâiat și în mijlocul furtunii, atunci aș trăi într-adevăr ca fiu de împărat! De aceea nu-ți cer nici bogății, nici pace, nici viață lungă și liniștită, ci mai presus de toate Ți cer: Ajută-mă ca azi să nu-ți fiu îndărătnic! Acum, la final de veac, când judecata poporului Tău bate din nou la uși, când inima Ți-e mai obosită ca în vechime, de ce să Te mai obosesc și eu cu planurile mele, de ce să-ți fiu și eu o grea povară? De ce nu ți-aș fi mai degrabă mângâiere și odihnă, de ce nu ți-aș dărui azi un strop de înviorare? De aceea, din dragoste pentru Tine lucrează, și ascultă-mi ruga. Tu cel care vei dărui unui întreg popor o inimă nouă care să se teamă de Tine și să asculte poruncile Tale pentru totdeauna, oare nu ai putea să dai o astfel de inimă unui simplu muritor? Nu cer să fiu dezbrăcat de firea care se va împotrivi planurilor Tale până la moarte, ci cer acea inimă nouă care să o biruiască, acea inimă nouă care să accepte răstignirea în fiecare zi fără să obosească. De unde să am o asemenea inimă? Ea nu se găsește la fiii oamenilor, nu se găsește nici în adâncul mării și nici în vârful de munte. Am căutat-o pe tot pământul, în lung și-n lat, dar nu am găsit-o. Această inimă se găsește doar acolo*

sus la Tine. Poate că o astfel de inimă este doar pentru vremea când femeia va peți pe bărbat. Dar ce te-ar împiedica pe Tine să faci o excepție? Ce te-ar împiedica să o dai unui muritor mai devreme? Tu care nu poți fi limitat de nimeni și nimic, Tu care ți-ai trimis Fiul în adânc pentru a vesti Evanghelia celor ce au păcătuit înainte de potop, Tu care ai gustat moartea pentru toți, și care le dăruiești celor mai răzvrățiți cele mai slăvite slujbe, de ce nu ai putea dăruia o astfel de inimă robului Tău? Oare nu tot ce îți aducem vine de la Tine? Oare nu voi înceta să-ți fiu îndărătnic când Tu vei hotărî să nu mai fiu îndărătnic? Oare când nelegiuirea se înmulțește, harul nu se înmulțește și mai mult? Iată că acum la final de veac, fărădelegea s-a înmulțit peste măsură de mult și dragostea celor mai mulți s-a răcit. Fărădelegea se înmulțește din zi în zi, și norul dintre cer și pământ crește mereu. Rugăciunile noastre ajung din ce în ce mai greu la Tine, iar cuvintele Tale din ce în ce mai greu pe pământ. Întunericul este atât de mare încât dragoasta din inima noastră începe să se răcească măcar că punem zilnic foc din cuvântul Tău în inimile noastre. Dacă deci păcatul s-a înmulțit peste măsură de mult, harul nu trebuie să se înmulțească și mai mult? Nu este vremea revărsării măsurilor speciale de har? Nu este vremea unei inimi noi? Aceasta este ruga mea. E scrisă pe sulul inimii mele. Să ajungă până la scaunul Tău de domnie, să ajungă până la urechile Tale și nimeni să nu-i stea în drum. Să rămână necurmat înaintea Ta, până când, din dragoste pentru Tine, vei răspunde. Este ruga unui rob încă îndărătnic, dar care-și dorește atât de mult să-ți fie, măcar o zi, neîndărătnic.

3:16-27 – A treia chemare a lui Ezechiel

Primele două chemări au loc lângă râul Chebar dar într-un loc nepopulat, profetul fiind singur lângă râu. A treia chemare are loc tot lângă râu dar la Tel-Abib într-un spațiu locuit de prinșii de război ai lui Israel. Pentru Tel-Abib nu se cunosc cu exactitate coordonatele geografice. Sensul în ebraică ar fi *dealul spicului*, echivalentul babilonian însă ar însemna *colina potopului* sugerând că robii evrei fuseseră așezați într-un loc devastat, socotit de nelocuit din pricina potopului. Ce aduce nou a treia chemare? Ea are loc după 7 zile de tăcere: tăcere atât din partea Domnului cât și din partea lui Ezechiel care este șocat, uimit, fără cuvinte, înmărmurit din pricina vedeniilor dumnezeiești. După 7 zile, Ezechiel își mai

revine din șocul primei întâlniri cu slava Domnului și e pregătit pentru următoarea fază a chemării. De data aceasta, chemarea începe cu o formulare nouă. La prima chemare i s-a spus: *Te trimit la copiii lui Israel....*, la a doua chemare: *du-te la casa lui Israel și spune-le cuvintele Mele!*, iar acum: *Te pun PĂZITOR peste casa lui Israel*.

Fiul Omului este pus păzitor peste Casa lui Israel. Dar acest lucru ne aduce aminte că Cel dintâi Om a fost pus în Eden ca să PĂZEASCĂ grădina. De data aceasta Ezechiel este pus să păzească Grădina, Via lui Israel. Ne putem gândi că și Adam era chemat să păzească și grădina-Femeie și grădina propriu-zisă (în Cântarea Cântărilor iubita este descrisă adesea ca o Grădină!). Ascultarea lui Adam garanta protecție 100% asupra creației, dar și asupra Evei care putea alege greșit chiar dacă Adam rămânea în ascultare. Or, la fel este și cu fiul omului Ezechiel. Dacă el rămâne în ascultare și păzește casa lui Israel nu înseamnă că implicit și casa lui Israel va fi păzită. Casa lui Israel poate alege greșit chiar dacă Ezechiel rămâne în ascultare de Domnul și își îndeplinește desăvârșit funcția de păzitor. În ambele situații, pericolul de care trebuie păzită Femeia este MOARTEA, moartea care vine ca pedeapsă divină în urma încălcării Poruncii dumnezeiești. Atât Adam cât și fiul lui Adam trebuie să păzească Grădina de la MOARTE. Ezechiel își îndeplinește rolul atunci când aude Cuvintele de înștiințare din partea Domnului și le transmite mai departe poporului. Deci Ezechiel nu poate muștra de capul lui pe cei din popor ori de câte ori îi vede păcătuiind etc. Ezechiel trebuie să aștepte cuvintele divine și doar pe acestea să le rostească poporului la vremea hotărâtă de El. Versetele 18-22 insistă din nou pe faptul că rostirea înștiințării nu va aduce neapărat rod. Posibilitatea ca Israel să nu asculte de înștiințările primite este cât se poate de reală. Dar aceste versete aduc și câteva nuanțe noi. În primul rând se evidențiază posibilitatea ca Ezechiel să fie trimis cu înștiințări individuale, dedicate unor persoane din popor. Dacă în primele două chemări se vorbește de un mesaj general către toată casa lui Israel, acum se aduce în discuție varianta unor mesaje particulare transmise unor persoane anume din casa lui Israel. Miza cea mare este într-adevăr mântuirea întregii case a lui Israel. Totuși este și o altă miză care, deși este mai mică nu trebuie neglijată: mântuirea fiecărui suflet în parte din popor. Și aici vine acea mângâiere pentru Ezechiel prin rămășița credincioasă, prin rămășița celor mântuiți. Rămășița credincioasă, cum am precizat deja, nu poate aduce

mângâiere și împlinire deplină profetului. Totuși aduce o mângâiere reală, ce-i dă putere să meargă înainte și-i dă speranța că într-o bună zi tot Israelul va fi mântuit. Înștiințările nu sunt doar pentru cei nelegiuiți din popor, ci și pentru acei puțini oameni neprihăniți. Și după cum este formulat pasajul, există speranța ca acești puțini oameni neprihăniți să asculte mesajul lui Ezechiel (v.20 în contrast cu v.19 evidențiază posibilitatea ca cel neprihănit spre deosebire de cel nelegiuit să primească înștiințarea profetului). O altă nuanță nouă a chemării ține de RESPONSABILITATEA profetului față de cei din popor. Practic nicio altă chemare în lucrare (Moise, Ieremia, Isaia, Osea etc.) nu subliniază atât de clar responsabilitatea profetului vetero-testamentar. Dacă nu transmite înștiințarea, lui i se va cere sângele din mâna celui ce trebuia înștiințat. Dacă transmite înștiințarea însă, își va mântui sufletul. Transmiterea mesajului nu este facultativă. Netransmiterea mesajului către cei din popor nu este doar o neascultare ce va fi aspru pedepsită de Dumnezeu. Este o neascultare ce va duce la moartea profetului, la pierderea propriei relații cu Dumnezeu. Proorocul primește multă autoritate, dar la fel de multă responsabilitate are. De ce tocmai la Ezechiel se insistă pe această responsabilitate maximă a profetului (responsabilitate ce va fi reluată apoi și în cap.33 când are loc chemarea lui Ezechiel în a doua fază a lucrării sale profetice)? Am amintit că Ezechiel, mai mult ca ceilalți profeți, avea să aibă parte doar de împotrivire din partea poporului. De aceea, sentimentul dezamăgirii, al oboselii și al inutilității aveau să-l încerce nespus de mult. A vorbi către popor așa de îndărătnic nu era un lucru ușor. Însemna un sacrificiu imens din partea lui Ezechiel. Și la început, sacrificiul e mai ușor căci te ajută elanul de la început. Dar timpul trece, elanul inițial dispare. Rănile făcute de popor devin din ce în ce mai adânci. Poporul devine și mai împietrit. Și atunci pe drept cuvânt te întrebi: *la ce rost atâta trudă? La ce folos să mai vorbesc popoprului dacă oricum el nu se întoarce?* Noi ca oameni, nu putem purta suferinți mari fără rost, fără o rațiune. Dacă suferința noastră are o rațiune nobilă și speranța unui rod minunat, găsim motivația să mergem până la capăt. Dar dacă suferința pare inutilă, și pare să fie fără finalitate, atunci clacăm. Or Ezechiel avea nevoie de un țepuș în dreptul călcâielor care să-l ajute să nu meargă înapoi, care să-l constrângă să meargă înainte. Și în acest pasaj primește acest țepuș, acest factor de constrângere absolut necesar: *Este în joc mântuirea sufletului tău în primul rând. Deci nu este inutil să mergi la popor. Nu e tot una dacă mergi sau nu, după cum nu e tot una dacă-ți vei*

mântui sufletul sau nu. Prin această responsabilizare, Ezechiel primește MOTIVAȚIA de care avea nevoie să parcurgă labirintul ce-i stătea în față. Desigur, este o motivație negativă. Într-un fel e incompletă. În cele din urmă, alți oameni își mântuie sufletul fără a împlini slujba de prooroc. Și apoi Ezechiel nu a vrut să fie prooroc, ci i s-a poruncit să fie prooroc. Motivația devine completă doar când privim și la întoarcerea finală a lui Israel. Totuși fiului omului din Ezechiel i se face un favor prin faptul că i se poruncește să meargă la fiii lui Israel. Fiului Omului din Evanghelii i se poruncește contrariul: *să-și dea viața de bunăvoie, adică doar dacă vrea El cu adevărat*. Ezechiel este închis într-un cuptor de foc fără să i se dea în mod real cheia de la ușă, căci ieșirea din cuptor înseamnă pierderea sufletului, deci intrarea într-un cuptor și mai aprig. Dar la Fiul Omului ușa cuptorului a rămas mereu deschisă. Nu doar că nu a fost încuiată, dar nici nu a fost închisă. Pavel, asemenea lui Ezechiel, a fost CONSTRÂNS să intre în lucrare și i s-a poruncit să îplinească funcția de apostol. Pavel nu a fost invitat să fie apostol, ci predestinat, ales fără voia sa, în această slujbă. Desigur, la fel ca și Ezechiel, exista posibilitatea neascultării (ți-ar fi greu să dai înapoi cu piciorul într-un țepuș...dar nu imposibil!), însă când costul neascultării este mântuirea propriului suflet (vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia!) atunci libertatea de a renunța se restrânge considerabil. Doar Hristos este proorocul care are libertate deplină de acțiune. La fel, motivația negativă nu funcționează. Dacă El renunță la Jertfă, este reprimat în slavă. Dacă noi renunțăm la jertfă suntem trimiși în iad. Doar Hristos putea să parcurgă drumul crucii de bună voie, privind doar spre slava viitoare. Noi trebuie să fim împinși de la spate de amenințarea pedepsei ca apoi să întrezărim în viitor rodul slavei. Avem prea puțină cunoaștere și credință pentru a accepta drumul crucii de bună-voie. De aceea, să mulțumim Domnului că ne-a poruncit acest drum. Desigur noi nu avem funcția de profet ca Ezechiel și nici funcția de apostol ca a lui Pavel. Și de aceea nu avem nici responsabilitățile acestora. Avem însă chemarea de a ne lua crucea în fiecare zi, de a lupta cu firea pământească, de accepta necazurile până la capăt.

Am scris cu alte ocazii de faptul că adesea, creștinii poartă atât complexul de profet cât și cel de apostol. Complexul de profet se traduce prin faptul că cel în cauză simte responsabilitatea de a-i înștiința direct și brutal pe toți din jurul lui de calea lor cea rea ca nu cumva să i se ceară sângele acestora. Complexul de apostol

se traduce prin faptul că cel în cauză simte că el cunoaște perfect doctrina creștină și e chemat să dea o direcție Bisericii creștine de pretutindeni. Dar funcția de prooroc a fost dată în anumite contexte istorice din trecut (când mesajul unui prooroc era acceptat de cultura vremii) unor puțini oameni care au primit o chemare specială și care, după ce au primit chemarea, aducea oamenilor doar acele înștiințări pe care le primeau direct din gura lui Dumnezeu. Apostolii au trăit doar în primul secol. Doar ei au primit prin revelație directă Evanghelia, doar ei stăpâneau în amănunt doctrinele și doar ei au putut da o direcție Bisericii Universale. Noi nu suntem nici prooroci, nici apostoli. Darul de prooroc din 1 Corinteni 14 se referă la altceva decât la funcția de prooroc pe care o avea Ezechiel. Atunci ce relevanță are acest text pentru noi? În primul rând, ne învață ce să NU facem, ne arată ce NU stă în responsabilitatea noastră. Și astfel suntem focalizați asupra ceea ce trebuie cu adevărat să facem. Chemarea noastră este să trăim după modelul cristic, adică să ne sfîșim viețile din ce în ce mai mult. Suntem chemați să iubim Biserica locală și în mijlocul ei, să vestim Logosul și să încurajăm pe frați. Suntem chemați în mijlocul oamenilor să fim lumini și să fim gata să dăm socoteală de nădejdea noastră ori de câte ori ni se cere lucrul acesta. În relațiile cu cei apropiați putem avea o mică funcție de prooroc. Adică suntem responsabili să muștrăm pe prietenii noștri, pe cei din familia noastră, și pe frații din Biserica locală dacă aceștia se abat în mod grav de la căile Domnului. Dar această muștrare nu este un gest profetic. Este mai degrabă o muștrare frățească, normală, izvorâtă din dragoste și care este firească și acceptată de lumea toată. De asemenea, atunci când suntem întrebați de nădejdea noastră de cei curioși sau de cei care caută pe Domnul, suntem chemați să vestim ce cunoaștem din Evanghelie. Suntem și noi niște mici vestitori, niște mici urmași ai marilor vestitori care au fost apostoli. Ei însă vesteau cu autoritate maximă toată Evanghelia. Noi trebuie să împărtășim smeriți puținul pe care l-am înțeles noi din Evanghelie, provocându-i pe oameni să descopere ei înșiși Evanghelia și în niciun caz să nu confunde interpretarea noastră limitată a Evangheliei cu Evanghelia însăși. Apostolii au fost trimiși să ducă Evanghelia până la marginile pământului. Pavel se ducea din cetate în cetate să vestească public Evanghelia. Noi nu am primit acest privilegiu, deci nu avem nici această responsabilitate. Pavel însuși vestea Evanghelia respectând tiparele culturale ale vremii. Nu se ducea la o cetate cum s-a dus Iona la Ninive, măcar că și în vremea lui, cultura vremii încă era sensibilă la astfel de mesaje.

Pavel însă mergea în sinagogi, predica în Bisericile care se formau și vorbea cu oamenii în piețe, în case etc. Desigur, suntem chemați să privim la modelul său de propovăduitor pentru a învăța să propovăduim și noi Evanghelia. Dar ne amintim că raportarea greșită la un model ne ucide. Putem învăța de la responsabilitatea de profet a lui Ezechiel că suntem responsabili față de apropiații noștri, dar nu vom uita diferențele de responsabilitate care rămân între noi și Ezechiel. La fel, nu vom uita diferențele de autoritate, chemare și responsabilitate dintre noi și Pavel. Folosind limbajul din Ezechiel, Pavel spune prezbiterilor din Efes:

- De aceea vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor. Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.

Desigur el era apostol, și avea o chemare specială și o responsabilitate specială ca și Ezechiel. Dar Pavel nu transferă responsabilitatea apostolică asupra tuturor credincioșilor, după cum nu transferă nici autoritatea apostolică asupra acestora. Aceasta nu înseamnă că noi, ca niște credincioși, nu avem nicio autoritate și nicio responsabilitate. Privim la modelele apostolice pentru a învăța să fim credincioși în sfera noastră mică de chemare, autoritate și responsabilitate. Dumnezeu, în mila Sa, ne-a chemat să fim credincioși în lucruri mici și de aceea ne-a dat resurse doar pentru aceste lucruri mici. Noi însă mereu tânjim după lucruri mai mari și ne defocalizăm și intrăm în bătălii care ne depășesc, și în lucrări pentru care nu suntem echipați și apoi suntem trântiți la pământ și nu reușim să fim credincioși nici în lucrurile mici. Cât de mici și puține sunt lucrurile care ne-au fost încredințate. Și chiar putem fi credincioși în ele cu resursele primite. Nu suntem nici prooroci, nici apostoli, nici chemați să ducem Evanghelia până la marginile pământului, nici să trasăm direcții pentru alte Biserici, nici responsabili pentru toate destinele oamenilor pe care-i întâlnim, nici chemați să schimbăm lumea sau societatea și nici măcar cetatea în care trăim, nici să declanșăm venirea Domnului, nici să resuscităm pe Israel, nici să trăim o viață perfectă pentru a fi mărturie, nici să vestim o Evanghelie perfectă pentru a mântui popoarele. Suntem chemați să trăim smeriți printre Neamuri, iubind Biserica locală, acceptând în fiecare zi procesul lent și dificil al transformării interioare, cu suferințe și coborâșuri, încurajând pe apropiații noștri, luminând prin această transformare permanentă printre oameni și vestind Cuvântul când ni se cere acest lucru. Dar suntem chemați să nu stagnăm, să nu obosim în acest proces, să nu lenevim, să nu ne oprim din

creștere. Dar cine vede și laudă cei câțiva centimetri de creștere în asemănare cu Hristos după un an cu grele și dureroase încercări? Nici măcar noi nu înțelegem slava acestor transformări lăuntrice, cu atât mai puțin cei din jurul nostru care de multe ori nici nu le pot observa. Nu e niciun proiect măreț, nu este nicio trezire spirituală spectaculoasă, nimic care să aibă impact, nimic să schimbe cursul istoriei. Dar toate aceste mici schimbări aduc pentru Fiul din ceruri o imensă bucurie și mângâiere, o înviorare care-L ajută să mai facă un pas în așteptarea vindecării lui Israel. Și prin aceste mici schimbări, Domnul face ca Lumina să lumineze printre oameni și la vremea lor, noi oameni să intre în corabia mântuirii lui Hristos. Și prin aceste schimbări, Evanghelia e păstrată vie în istorie spre gloria lui Hristos și la final spre vindecarea lui Israel. Da, nu ni s-a dat slava lui Israel, și nici impactul lucrării printre neamuri a poporului ales. Nu ni s-a dat pentru că Domnul nu a înlocuit poporul ales cu Biserica dintre Neamuri, ci a altoit Biserica dintre neamuri în rămășița credincioasă a poporului ales. De asemenea, dacă ei, de viță nobilă, s-au mândrit, oare noi, de viță sălbatică, am fi putut birui ispita mândriei? Cu o chemare mai mică și tot ne-am mândrit. Domnul ne-a dat o chemare mai mică pentru a ne proteja, dar noi am râvnit după lucruri mai mari și ne-am însușit singuri chemarea și slava lui Israel, chemarea și slava apostolilor. Ce s-ar fi întâmplat dacă chiar ne-ar fi fost date? Avem nevoie să ne întoarcem la lucrurile mici și să fim credincioși doar acolo. Avem nevoie să învățăm de la David:

Capitolul 131

O cântare a treptelor. Un psalm al lui David.

1. Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine.
2. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit ca un copil înțărcat care stă lângă mama sa; da, sufletul meu este ca un copil înțărcat.
3. Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!

Mesajul din v.16-21 Ezechiel îl aude fără să vadă slava Domnului, fără să fie copleșit de prezența divină. Totuși Ezechiel nu oferă niciun răspuns Domnului. Ezechiel aude acest mesaj când era la Tel-Abib, în mijlocul robilor de război. Apoi

În v.22 mâna Domnului îi poruncește să meargă în vale pentru a-i vorbi acolo. În vale se arată din nou slava Domnului. Ezechiel cade din nou cu fața la pământ, este ridicat din nou și apoi primește mesajul din finalul capitolului. De ce este trimis în vale? De ce slava Domnului nu i se arată de la început din v.16? Un posibil răspuns este că Ezechiel primește mesajul din v.17-21 când era în mijlocul oamenilor. Domnul vrea să audă acest mesaj când el este aproape de oameni, pentru că mesajul avea în vedere înștiințarea oamenilor. De aceea, nici nu i se arată slava Domnului pe care trebuia să o vadă doar Ezechiel. Apoi este trimis în vale, într-un loc unde este probabil singur, și unde i se arată slava Domnului. Alte traduceri propun:

- Ieși din vale
- Ieși în câmpie

Deci Ezechiel pare a fi îndemnat să meargă din vale la câmpie și nu în vale. Oricum Ezechiel este direcționat într-un loc unde va fi singur și unde poate vedea slava Domnului. Legat de slava Domnului, este important să observăm că v.3:12, celelalte traduceri (literală, septuaginta, niv) propun în loc de *slava Domnului s-a ridicat din locul ei*, s-a auzit un glas: *Binecuvântată să fie slava Domnului din/în Locașul ei!* Probabil este vocea celor patru heruvimi care aduc închinare Domnului. Astfel se creează un contrast și mai mare între starea de spirit a lui Ezechiel (*amărât și mânios*) și atitudinea heruvimilor plină de pace și de închinare. Și în v.23 Ezechiel cade la pământ. Dar cade la pământ automat. Nu este un gest de închinare plin de pace și reverență, ci mai degrabă reflexul omului păcătos înaintea sfîințeniei lui Dumnezeu care-l copleșește. După ce vede din nou în câmpie slava Domnului, Domnul îi spune trei lucruri dureroase lui Ezechiel:

1. Du-te și închide-te în casă.
2. Te vor lega cu funii.
3. Vei fi mut.

De ce îi spune să se închidă în casă? Este un gest care anticipează ostilitatea oamenilor din jurul lui. Este important că Domnul îl înștiințează dinainte de ostilitatea oamenilor. El nu trebuie să fie surprins de această ostilitate. Ostilitatea

lor nu va însemna nici că Domnul l-a părăsit, nici că situația a scăpat de sub control. Ea va confirma că Domnul este cu el, că situația este sub control, că înștiințările Domnului sunt adevărate. De ce îl vor lega cu funii? *Ca să nu mai poți ieși din mijlocul lor.* Probabil nu vor suporta mesajul lui Ezechiel și de aceea îl vor lega cu funii. Dar s-a întâmplat acest lucru? Continuarea cărții lui Ezechiel nu ne prezintă împlinirea acestei înștiințări. Aceasta nu înseamnă că nu s-a întâmplat. Oricum este interesant să observăm că restul cărții ne arată că atitudinea poporului față de Ezechiel pare totuși una de curiozitate și respect. Ezechiel nu este crezut de popor, dar poporul ascultă cuvintele lui și nu-i este ostil în mod fățiș. Cel puțin acest lucru ni-l sugerează restul cărții. Dar poate că au fost și momente când poporul a fost ostil lui Ezechiel în mod fățiș și chiar l-au legat cu funii. Rămânem cu întrebarea <<De ce totuși restul cărții nu se prezintă astfel de situații?>> Și totuși de ce să nu iasă din casă? Este un gest de precauție din partea lui Ezechiel față de cei din popor? O acțiune de protecție a propriei persoane? Tot ce este posibil. Domnul îl înștiințează de ostilitatea poporului și-i cere lui Ezechiel să fie precaut și să se închidă în casă – mai ales când primește mesaje din partea Domnului sau când le vestește poporului. Domnul este cu el ca să-l apere, dar Ezechiel trebuie să-și facă partea lui. Ușa trebuie să o țină mereu închisă.

Lucrul cel mai dureros însă este păstrat la urmă: Domnul îl face mut pe Ezechiel. Acesta poate vorbi doar când vestește cuvintele din partea Domnului. De ce această măsură? Explicația dată de Domnul este: *ca să nu-i poți muștra căci sunt o casă de îndărătnici.* Traducerea literală: *ca să nu fii pentru ei ca unul care muștră.* Muștenia lui Ezechiel, după cum va confirma și restul cărții, este un semn pentru popor și întărește autoritatea lui Ezechiel. Este pericolul ca această casă împietrită să-l trateze pe profet ca pe un simplu om care muștră. Dar pentru că el își pierde vorbirea și poate vorbi doar când primește un mesaj de sus, este un semn puternic că el nu este un om care muștră, ci un profet care rostește cuvinte din partea Domnului! Măsura este în favoarea poporului, dar în defavoarea lui Ezechiel. Poporul primește un semn puternic că Ezechiel e profet, dar Ezechiel devine mut. El nu mai poate vorbi cu soția, cu copiii, cu prietenii, cu stăpânii babilonieni. Întreaga sa viață este afectată profund de pierderea vorbirii. Este o măsură extremă, foarte dureroasă. Ea este luată spre binele poporului, însă Ezechiel rămâne cel sacrificat. Măsura este extremă pentru că situația poporului

este extremă. În situații de maximă urgență, Domnul ia măsuri șocante. Situația este de maximă urgență atunci când împietrirea poporului crește și judecata este aproape. Atunci Domnul nu ezită să sacrifice destinul pământesc al slujitorilor Săi de dragul poporului. Oare nu s-a întâmplat așa și cu Osea căruia, înainte de căderea Samariei, i s-a poruncit să iubească o femeie curvă? Oare nu i s-a întâmplat la fel lui Ieremia căruia i s-a poruncit să nu se căsătorească și să se izoleze social? Oare nu se i se întâmplă același lucru lui Ezechiel care devine mut și care în final, își va pierde și soția? Dumnezeu pare crud. Cum spuneam, nu mai este o cernere din partea lui Iov ca cea din dreptul lui Iov. În acel context putem da vina pe diavol care are drept să ne ceară din pricina păcatului din lume și din noi, și putem mulțumi Domnului că pune limite intervenției sale, că rămâne cu noi și folosește atacul celui rău spre curățirea noastră. Dar când inițiativa o ia Dumnezeu, nu mai putem da vina pe cel rău. Problema rămâne între noi și Dumnezeu. De ce ia Dumnezeu măsuri așa de crude față de destinul pământesc al celor mai credincioși slujitori ai Săi? Aceasta e răsplata Sa pentru puținii Săi prieteni. Desigur avem răspunsuri telogoce corecte:

- Dumnezeu face acest lucru din iubire pentru poporul Lui.
- Profetul e onorat să sufere alături de Domnul pentru poporul Lui.
- Prin aceste suferințe, sufletul profetului se curăță și se apropie mai mult de Domnul.
- Prin aceste suferințe, profetul poate înțelege mai bine inima plină de durere a Domnului.
- Slava viitoare generată de aceste suferințe nu este vrednică să fie pusă alături de întristările ușoare și trecătoare.

Ce am scris mai sus este adevărat și oferă repere importante pentru deslușirea acțiunilor șocante ale lui Dumnezeu față de slujitorii Lui. Dar pentru cel în cauză, al cărui destin pământesc este zdrobit de mâna tare a Domnului, răspunsurile de mai sus nu mai sunt atât de clare, logice sau mulțumitoare. Suferința e prea mare ca să fie alinată de răspunsuri teologice corecte. Profetul poate accepta astfel de momente doar prin nebunia credinței. Măcar că nu înțelege,

măcar că nu vede slava viitoare, el se ancorează într-un rod viitor care-l va face să spună cândva: a meritat! Măcar că percepe că Dumnezeu este extrem de crud, el alege să creadă împotriva oricărei nădejdi în iubirea Sa de Tată. Desigur, înțelegerea durerii din inima lui Dumnezeu îl ajută să accepte propria suferință. Totuși ce tată bun își sacrifică un copil credincios pentru că este amărât din pricina copilului neascultător? Dacă el îl iubește pe cel neascultător, nu se cuvine să-l iubească măcar la fel de mult și pe cel ascultător? Este însă o diferență imensă de perspectivă. Dumnezeu VEDE iadul etern în care merge copilul neascultător, și VEDE și slava eternă pe care o va primi cel credincios în urma sacrificiului său. De aceea, nu ezită să acționeze. Iubirea Sa îl susține în acțiunile Sale. Noi vedem o contradicție clară între iubirea Sa și acțiunile Sale pentru noi. Vedem că totul se petrece din iubirea Sa pentru poporul Lui. Dar poporul Lui e necredincios. Ne simțim iubiți mai puțin, nedreptățiți, sacrificați în folosul celui care nu-L caută pe Domnul. Nu este ușor pentru Ezechiel. Nu este ușor nici pentru noi. Noi nu vedem nici iadul etern, nici slava eternă. Noi vedem suferința care ne macină sufletul. Dar prin saltul nebuniei credinței putem accesa perspectiva divină și să pășim înainte. Acest salt trebuie însă repetat în fiecare zi. Oare lui Dumnezeu i-a venit ușor să-i ia lui Ezechiel vorbirea? Cu siguranță nu. Dar faptul că totuși i-a luat-o, atunci înseamnă că a avut o rațiune care stă în picioare. Rațiunea Sa o vom desluși de-abia în eternitate. Până atunci vom trăi prin credință ca Avraam.